

บริษัท ฝึกอบรมสัมมนา

วณูญูเซน จำกัด

โทร. 02-998-9211

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๔๗๕-๔๔๗๗/๒๕๕๓

พฤติการณ์ที่ลูกจ้างทั้งห้าออกจากที่ทำงานระหว่างเวลาทำงานไปแจ้งต่อพนักงานตรวจแรงงานและพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางนาว่านายจ้างไม่จ่ายค่าจ้างประจำเดือนสิงหาคม ๒๕๔๙ ทั้ง ๆ ที่ลูกจ้างทั้งห้าทราบเหตุขัดข้องในการไม่สามารถจ่ายเงินค่าจ้างได้ทันภายในวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๙ (ว่าเนื่องจากกรรมการของนายจ้างเพิ่งจะรับหน้าที่จัดทำเช็คและเบิกเงินจากธนาคารมาจ่ายให้ลูกจ้างทั้งห้าเป็นครั้งแรก) และนายจ้างจะจ่ายให้วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๙ และการที่ลูกจ้างทั้งห้ารับทราบถึงการบรรเทาความเดือดร้อนดังกล่าว โดยนายจ้างยอมให้พนักงานที่เดือดร้อนขอยืมเงินจากประธานกรรมการของนายจ้างไปใช้ก่อน ถือได้ว่าการกระทำของลูกจ้างทั้งห้าเป็นการใช้สิทธิที่ไม่สมควร และเป็นปฏิปักษ์ต่อนายจ้าง และไม่สามารถจะทำงานร่วมกันต่อไปได้ ที่นายจ้างเลิกจ้างลูกจ้างทั้งห้าจึงมีเหตุสมควรและเป็นธรรมแล้ว กรณีจึงมิใช่การเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๙ และถือว่าลูกจ้างทั้งห้าละทิ้งการทำงานตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕๘๓ ด้วย

จาก คำพิพากษาศาลฎีกาคดีแรงงานที่สำคัญ โดย ศาสตราจารย์เกษมสันต์ วิลาวรรณ